

PROZKOUMAVŠE TUTO ÚMLUVU S DODATKOVÝM PROTOKOLEM
SCHVALUJEME A POTVRZUJEME JE.

TOMU NA SVĚDOMÍ JSME TENTO LIST PODEPSALI A K NĚMU
PEČEŤ REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ PŘITISKNOUTI DALI.

NA HRADĚ PRAŽSKÉM DNE 26. ČERVNA LÉTA TISÍCÍHO DEVÍTI-
STÉHO TŘICÁTÉHO ŠESTÉHO.

PRESIDENT REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ:

L. S. Dr. EDVARD BENEŠ v. r.

MINISTR ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ:

L. S. Dr. K. KROFTA v. r.

L. S.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listiny byly vyměněny ve Varšavě dne 24. února
1937 a že úmluva s dodatkovým protokolem nabude podle čl. 14 účinnosti za měsíc ode
dne výměny ratifikačních listin, t. j. dnem 24. března 1937.

Dr. Krofta v. r.

39.

Úmluva

mezi republikou československou a republikou Polskou o vzájemnosti ve věcech pozůsta-
lostních.

30 JMĚNEM REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ.

30. JMĚNEM REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ

A

REPUBLIKY POLSKÉ

BYLA SJEDNÁNA

TATO ÚMLUVA S DODATKOVÝM PROTOKOLEM:

Úmluva

mezi republikou československou a republikou
Polskou o vzájemnosti ve věcech pozůstalost-
ních.

REPUBLIKA ČESKOSLOVENSKÁ A RE-
PUBLIKA POLSKÁ pokládajíce za účelno za-
jistiti si vzájemnost ve věcech pozůstalost-
ních, rozhodly se, že sjednají o tom úmluvu.
K tomu cíli jmenovali svými zmocněnci:

Umowa

między Republiką Czeskosłowacką a Rzecz-
pospolitą Polską o wzajemności w sprawach
spadkowych.

REPUBLIKA CZESKOSŁOWACKA I
RZECZPOSPOLITA POLSKA, uznając za po-
žadane zapewnić sobie wzajemność w spra-
wach spadkowych, postanowiły zawrzeć w tym
przedmiocie umowę. W tym celu zamianowali
Swymi pełnomocnikami:

President
republiky Československé:

pana **Bohdana Pavlů**,
mimořádného vyslance a zplnomocněného ministra, a

pana **Dra Antonína Koukala**,
vrchního odborového radu ministerstva spravedlnosti,

President
republiky Polské:

pana **Dra Waclawa Grzybowskiého**,
mimořádného vyslance a zplnomocněného ministra, a

pana **Dra Juljusza Renckiego**,
právního radu v ministerstvu spravedlnosti,

kteří vyměňivše si své plné moci a shledavše
je v dobré a náležitě formě, shodli se na
těchto ustanoveních:

ČÁST PRVNÍ.

O pozůstalostech po příslušnících jednoho
státu na území druhého státu.

ODDÍL PRVNÍ.

Materiálně-právní ustanovení.

Článek 1.

Použití domovského práva z ú-
stavitelova.

(1) Pozůstalostní jmění ať movité či ne-
movité, které zanechal na území jednoho
Státu příslušník Státu druhého, nabývá se pro
případ smrti podle práva Státu, jemuž náležel
zůstavitel v době smrti.

(2) Podle tohoto práva se řídí též ručení
nabyvatelů pozůstalosti za závazky pozůsta-
lostní; avšak k zachování omezeného ručení
postačí opatření předepsaná právem Státu,
kde se pozůstalost projednává.

(3) Kdo uplatňuje nárok z práva dědického,
musí býti způsobilým nabývatí pozůstalost
jak podle domovského práva zůstavitelova,
tak podle vlastního domovského práva.

Článek 2.

O zvláštním jmění pozůstalost-
ním a o omezeních veřejnopráv-
ních.

(1) Právní poměry dědické se posuzují co

Prezydent
Republiki Czeskosłowackiej:

pana **Bohdana Pavlů**,
Posla Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego, i

pana **Dra Antonína Koukala**,
Starszego Radcę Ministerstwa Sprawiedliwości,

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej:
pana **Dra Waclawa Grzybowskiého**,
Posla Nadzwyczajnego i Ministra Pełnomocnego, i

Pana **Dra Juljusza Renckiego**,
Radcę Prawnego w Ministerstwie Sprawiedliwości,

którzy po wymianie swych pełnomocnictw,
uznanych za dobre i sporządzone w należytej
formie, zgodzili się na następujące postano-
wienia:

CZĘŚĆ PIERWSZA.

O spadkach pozostających po obywatelach jed-
nego Państwa w drugim Państwie.

ROZDZIAŁ PIERWSZY.

Postanowienia materjalno-prawne.

Artykuł 1.

Stosowanie prawa ojczyzstego
spadkodawcy.

(1) Majątek spadkowy, ruchomy i nieru-
chomy, pozostający po obywatelu jednego
z Państw na obszarze drugiego Państwa, prze-
chodzi na spadkobierców na zasadzie ustaw
Państwa, którego obywatelem był spadko-
dawca w chwili śmierci.

(2) Według tych ustaw ocenia się także od-
powiedzialność spadkobierców za zobowiąza-
nia spadkowe; atoli dla zachowania ograni-
czonej odpowiedzialności wystarcza użycie
środków, przepisanych ustawodawstwem Pań-
stwa, przeprowadzającego převód spadkowy.

(3) Kto występuje z roszczeniami z zakresu
prawa spadkowego, musí posiadać zdolność
nabycia spadku zároveň według prawa ojczy-
zstego spadkodawcy, jak i według własnego
prawa ojczyzstego.

Artykuł 2.

Odrębne masy majątkowe. Ogra-
niczenia publiczno-prawne.

(1) Stosunki z zakresu prawa spadkowego,

do jmění, o němž podle práva platného v místě, kde věc leží, zůstavitel nemůže volně pořizovati pro případ smrti (na př. svěřenství a pod.), podle práva Státu, kde jest toto jmění.

(2) Dědická posloupnost do předmětů, o nichž podle práva Státu, kde jsou, platí zvláštní předpisy o dědické posloupnosti (na př. dědické nedíly a pod.), se řídí podle práva Státu, kde jsou.

(3) Úmluva se nedotýká veřejnoprávních omezení, jimž podléhají předměty pozůstalostní na místě, kde jsou.

Článek 3.

O odúmrti.

Podle práva Státu, jehož příslušníkem byl zůstavitel v době smrti, jest třeba posouditi, zda pozůstalost jest odúmrtí. Movitá odúmrtí případně onomu Státu, jehož příslušníkem byl zůstavitel v době smrti, — nemovitá případně Státu, kde jest.

O pořízení na případ smrti.

Článek 4.

(1) Pořízení pro případ smrti včetně dědických smluv se posuzují podle práva Státu, jemuž náležel zůstavitel v době zřízení tohoto právního jednání. Co do formy postačí, bylo-li dbáno práva místa, kde bylo pořízeno.

(2) Totéž platí o zrušení pořízení pro případ smrti.

(3) Změna práva rozhodného pro zůstavitele v době, kdy bylo pořízeno pro případ smrti, se nedotýká jeho způsobilosti zrušiti toto poslední pořízení.

Článek 5.

Pořízení pro případ smrti, která budou učiněna příslušníky jednoho Státu před jeho konsulem ve formě předepsané právem tohoto Státu, budou v druhém Státě uznávána za platná a posuzována stejně, jako by byla učiněna před veřejným úředníkem tohoto Státu. Totéž platí o zrušení pořízení pro případ smrti.

dotyčace majatku, kterým spadkodawca stowownie do ustaw miejsca położenia rzeczy nie może swobodnie rozporządzać na wypadek śmierci (ordynacje i tp.), należy oceniać według ustaw Państwa, w którym się majątek znajduje.

(2) Porządek dziedziczenia przedmiotów, podlegających według ustaw Państwa, w którym się one znajdują, szczególnym przepisem spadkowym (niepodzielnie dziedziczne zagrody włościańskie i tp.), należy oceniać według ustaw Państwa, w którym się te przedmioty znajdują.

(3) Umowa nie narusza ograniczeń publiczno-prawnych, jakim ulegają w miejscu swego położenia przedmioty należące do spadku.

Artykuł 3.

Spadki bezdziedziczne.

Czy spadek uważać należy za bezdziedziczny, ocenia się według ustaw Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci. Spadek bezdziedziczny ruchomy przypada Państwu, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci, nieruchomy — Państwu, w którym się znajduje.

Rozporządzenia na wypadek śmierci.

Artykuł 4.

(1) Rozporządzenia na wypadek śmierci włącznie z umowami dziedziczenia należy oceniać według ustaw Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili dokonania tej czynności prawnej. Co do formy wystarcza zachowanie ustaw miejsca, w którym rozporządzenie zdziałano.

(2) To samo dotyczy odwołania rozporządzeń na wypadek śmierci.

(3) Zmiana prawa, właściwego dla spadkodawcy w czasie dokonywania rozporządzenia na wypadek śmierci, pozostaje bez wpływu na jego zdolność do odwołania tego rozporządzenia.

Artykuł 5.

Rozporządzenia na wypadek śmierci, zdziałane przez obywateli jednego z Państw przed konsulem tego Państwa, z zachowaniem formy, przepisanej ustawami tego Państwa, będą w drugim Państwie uznawane za ważne i traktowane tak, jak gdyby były zdziałane przed urzędnikiem publicznym tego Państwa. To samo dotyczy odwołania rozporządzeń na wypadek śmierci.

ODDÍL DRUHÝ.

O příslušnosti úřadů a o řízení.

O příslušnosti pozůstalostních úřadů v.

Článek 6.

(1) K opatřením, jež jsou vyhrazena úřadům při úpravě pozůstalosti, k rozdělení dědictví a k rozhodování o posloupnosti dědické, o právu na odkaz a na povinný díl, jsou příslušny: u movité pozůstalosti — úřady Státu, jemuž náležel zůstavitel v době smrti, u nemovité pozůstalosti — úřady Státu, kde jest tato pozůstalost.

(2) Jsou-li vzneseny na pozůstalost nároky z jiného právního důvodu, zůstane pro ně příslušnost místních úřadů beze změny.

(3) V případech uvedených v článku 2, odst. 1 a 2 jsou příslušny úřady Státu, jehož právem se řídí nabývání pro případ smrti.

Článek 7.

(1) Je-li veškeré movité pozůstalostní jmění ve Státě, jehož příslušníkem zůstavitel nebyl, může úřad tohoto Státu na žádost osoby oprávněné k pozůstalosti, která buď jest příslušníkem tohoto Státu nebo tam má své bydliště, převzítí oprávnění vyhrazená podle předchozího článku úřadům domovským a naložit s pozůstalostí tak, jako po vlastním státním občanu. Avšak právní poměry dědické se řídí i v tomto případě podle domovského práva zůstavitelova (článek 1).

(2) K takové žádosti bude však lze přihlédnouti pouze tehdy, jestliže žádná z osob oprávněných k pozůstalosti, ač byla řádně vyznamenána, nevznesla proti tomu námitek. Jde-li o úkony nesporného soudnictví, jest třeba též souhlasu konsulárního úřadu domovského Státu zůstavitelova.

Článek 8.

O právech a o povinnostech místních úřadů v.

(1) Je-li projednání pozůstalosti zůstaveno domovským úřadům Státu zůstavitelova (článek 6, odst. 1), musí místní úřad učiniti opatření nezbytně nutná k zajištění pozůstalosti. Tento úřad může rovněž, je-li toho třeba, ustanoviti opatrovníka nebo jiného zástupce pro zastupování pozůstalosti před soudem

ROZDZIAŁ DRUGI.

Właściwość władz. — Postępowanie.

Właściwość władz spadkowych.

Artykuł 6.

(1) Do wydawania zarządzeń, które przy uregulowaniu spadku należą do władz, do przeprowadzania działów spadkowych, tudzież do rozstrzygania o porządku dziedziczenia, o zapisach i prawach do zachowku, właściwe są: co do spadku ruchomego — władze Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci, co do spadku nieruchomego — władze Państwa, w którym się spadek znajduje.

(2) Dla rozszczeń do spadku z innego tytułu prawnego pozostaje bez zmiany właściwość władz miejscowych.

(3) W wypadkach przewidzianych w art. 2 ust. 1 i 2 właściwymi są władze tego Państwa, którego ustawy rozstrzygają o spadkobranii.

Artykuł 7.

(1) Jeżeli spadek ruchomy znajduje się w całości w Państwie, którego obywatelem nie był spadkodawca, władza tego Państwa może na żądanie jednego z uprawnionych do spadku, będącego obywatelem tego Państwa lub zamieszkałego w tem Państwie, przejąć czynności, należące w myśl poprzedniego artykułu do władz ojczyźtych, i ze spadkiem tak postąpić, jakgdyby pozostał po własnym obywatelu. Stosunki z zakresu prawa spadkowego ocenia się także w tym wypadku według prawa ojczyźtych spadkodawcy (art. 1).

(2) Żądanie takie można tylko wówczas uwzględnić, jeżeli żadna z osób uprawnionych do spadku mimo należytego uwiadomienia temu się nie sprzeciwi. Co do czynności sądownictwa niespornego potrzebna jest także zgoda władzy konsularnej Państwa ojczyźtych spadkodawcy.

Artykuł 8.

Prawa i obowiązki władzy miejscowej.

(1) W wypadkach, w których pozostawiono przewód spadkowy władzom ojczyźtym spadkodawcy (art. 6 ust. 1), władza miejscowa jest obowiązana wydać niecierpiące zwłoki zarządzenia w celu zabezpieczenia spadku. Władza ta jest także uprawniona w razie zachodzącej konieczności ustanowić kuratora lub

i mimo soud, avšak musí o tom zároveň zpravit konsulární úřad.

(2) Místní úřad jest povinen zpravit bez průtahů konsulární úřad o smrti zůstavitelově a o napadnutí pozůstalosti; při tom má uvést, co jest mu známo o osobách oprávněných k pozůstalosti, o místě jejich pobytu, o pořízení pro případ smrti a o pozůstalosti, jakož i zda a která zajišťovací opatření učinil.

(3) Opatření učiněná místním úřadem podle prvního odstavce jest třeba zrušiti na žádost konsulárního úřadu.

(4) Nabude-li konsulární úřad dříve vědomost o smrti, má o tom výše uvedeným způsobem (odstavec 2) zpravit místní úřad.

Článek 9.

Jak naložiti s pořízením pro případ smrti.

(1) Místní úřad může otevřít poslední pořízení příslušníka druhého Státu a má, učinil-li tak, zaslati domovskému úřadu ověřený opis zápisu sepsaného o otevření. Na žádost domovského úřadu má se místní úřad postarati podle práva pro něj platného, aby poslední pořízení, které jest v jeho Státě, bylo zasláno úřadu domovskému.

(2) Domovský úřad, u něhož jest poslední pořízení, jest povinen dovoliti místnímu úřadu na jeho žádost, aby do něho nahlédl, a vydati mu jeho ověřený opis.

O právech a o povinnostech konsulárního úřadu.

Článek 10.

(1) Konsulární úřad jest oprávněn ujmouti se držení movité pozůstalosti i tenkrát, byla-li místním úřadem zajištěna (článek 8), arci jen pokud zůstavitel byl by k tomu oprávněn; jest povinen postarati se o řádnou správu tohoto jmění.

(2) Konsulární úřad může též ustanoviti opatrovníka nebo jiného zástupce pro zastupování movité pozůstalosti před soudem i mimo soud.

innego przedstawiciela dla sądowego lub pozasądowego reprezentowania spadku, o czym winna równocześnie zawiadomić władzę konsularną.

(2) Władza miejscowa winna niezwłocznie zawiadomić władzę konsularną o śmierci spadkodawcy i otwarciu się spadku, przyczem winna donieść, co jest jej wiadome o spadkobiercach, ich miejscu pobytu, o istnieniu rozporządzenia na wypadek śmierci i o spadku, tudzież czy i jakie wydała zarządzenia zabezpieczające.

(3) Zarządzenia wydane na zasadzie ustępu pierwszego przez władzę miejscową należy uchylić na wezwanie władzy konsularnej.

(4) Jeżeli władza konsularna otrzyma wcześniej wiadomość o wypadku śmierci, winna ona przesłać podobne zawiadomienie (ust. 2) władzy miejscowej.

Artykuł 9.

Postępowanie z rozporządzeniami na wypadek śmierci.

(1) Władza miejscowa może otworzyć rozporządzenie na wypadek śmierci, zdziałane przez obywatela drugiego Państwa, i w tym wypadku winna przesłać władzy ojczyściej uwierzytelniony odpis protokołu otwarcia. Na żądanie władzy ojczyściej władza miejscowa winna postarać się o to, zgodnie ze swem ustawodawstwem, aby rozporządzenie na wypadek śmierci, znajdujące się w jej Państwie, otrzymała władza ojczyzta.

(2) Władza ojczyzta, u której znajduje się rozporządzenie na wypadek śmierci, winna na żądanie władzy miejscowej dozwolić jej przejrzenia tego rozporządzenia i udzielić jej z niego uwierzytelnionego odpisu.

Prawa i obowiązki władzy konsularnej.

Artykuł 10.

(1) Nawet gdyby władza miejscowa wydała zarządzenia zabezpieczające (art. 8), władza konsularna ma prawo wziąć w posiadanie majątek ruchomy o tyle, o ile spadkodawca byłby do tego uprawniony; winna ona wówczas starać się o prawidłowy zarząd tym majątkiem.

(2) Władza konsularna może również w celu sądowego lub pozasądowego reprezentowania spadku ruchomego ustanowić kuratora lub innego przedstawiciela.

(3) Konsulárnímu úřadu přísluší dále právo přijímati prohlášení osob oprávněných k pozůstalosti, jež se vztahují na pozůstalost, je ověřiti nebo písemně osvědčiti, jakož i prostředkovati rozdělení pozůstalosti mezi osoby k ní oprávněné, dostaví-li se dobrovolně.

(4) Není-li nebezpečí v prodlení, mají konsulární a místní úřady dáti si vzájemně příležitost zúčastniti se zapečetění pozůstalosti a zřízení jejího inventáře, jakož i sejmutí pečeti.

(5) Konsulární úřad může, vykonávaje oprávnění uvedená v tomto článku, obracet se o pomoc na místní úřady.

Článek 11.

Exekuce na pozůstalostní předměty jest přípustna, i když věci ty jsou v úschově konsulárního úřadu; avšak bezprostřední donucení proti konsulovi nebo kterémukoli úředníku nebo funkcionáři konsulárnímu jest vyloučeno. Konsulární úřad jest povinen vydati na žádost místního úřadu pozůstalostní předměty, jichž je třeba k provedení exekuce.

Článek 12.

(1) Konsulární úřad jest povinen ponechati pozůstalostní předměty, jež vzal do držení, ve své úschově tři měsíce po smrti zůstavitelově. Jest však oprávněn kdykoli z pozůstalosti zapraviti předem výlohy poslední nemoci a pohřbu zůstavitelova, nájemné za půl roku, mzdy osob zaměstnaných v domácnosti, poplatky soudní, konsulární a jim podobné, jakož i v případě potřeby výlohy nutné pro vydržování rodiny zůstavitelovy.

(2) Konsulární úřad jest povinen dbáti toho, aby pozůstalostní předměty nebyly vydány do ciziny nebo osobě oprávněné k pozůstalosti nebo vykonavateli poslední vůle, dokud nebyly zapraveny nebo zajištěny dávky z pozůstalosti, jakož i nároky u něho ohlášené. Tento závazek, pokud jde o takové nároky, zanikne, jestliže konsulárnímu úřadu nebude osvědčeno ve lhůtě dalších šesti měsíců, že nárok byl uznán anebo zažalován.

Článek 13.

Konsulární úřad jest povinen sděliti na žádost místnímu úřadu všechny okolnosti, které mají význam pro vyměření pozůstalostních dávek.

(3) Władza konsularna jest pozatem władna od osób uprawnionych do spadku przyjmować oświadczenia, odnoszące się do spadku, uwierzytelniać je lub stwierdzać je pisemnie, jak również pośredniczyć przy działach spadkowych pomiędzy osobami uprawnionymi do spadku, jeżeli one staną dobrowolnie.

(4) Jeżeli zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem, władza konsularna i władza miejscowa winne wzajemnie umożliwić sobie wzięcie udziału w opieczętowaniu spadku i w sporządzeniu inventarza spadku, jak również w zdjęciu pieczęci.

(5) Władza konsularna może przy wykonywaniu uprawnień, przewidzianych w niniejszym artykule, żądać pomocy od władzy miejscowej.

Artykuł 11.

Egzekucja z przedmiotów spadkowych jest dopuszczalna, choćby one znajdowały się w przechowaniu władzy konsularnej; jednak nie można używać żadnego bezpośredniego przymusu wobec konsula lub jakiegokolwiek urzędnika lub funkcjonarjusza konsularnego. W celu przeprowadzenia egzekucji władza konsularna winna na żądanie władzy miejscowej wydać potrzebne przedmioty spadkowe.

Artykuł 12.

(1) Władza konsularna winna przedmioty spadkowe, które wzięła w posiadanie, zatrzymać przez trzy miesiące po śmierci spadkodawcy. Atoli jest ona każdej chwili władna pokryć z góry ze spadku koszta ostatniej choroby i pogrzebu spadkodawcy, półroczne komorne, wynagrodzenie osób zatrudnionych w gospodarstwie domowym, koszta sądowe, konsularne i tym podobne, oraz w razie konieczności potrzebne koszta utrzymania rodziny spadkodawcy.

(2) Władza konsularna jest obowiązana nie dopuścić do wywozu przedmiotów spadkowych zagranicę ani nie wydać ich spadkobiercy lub wykonawcy testamentu, zanim nie zostaną zaspokojone lub zabezpieczone daniny spadkowe oraz roszczenia, u niej zgłoszone. Ten obowiązek, o ile dotyczy tych roszczeń, ustaje jeżeli władza konsularna w ciągu dalszych 6-ciu miesięcy nie otrzyma wiadomości, że roszczenie zostało uznane lub zaskarżone.

Artykuł 13.

Władza konsularna winna na żądanie władzy miejscowej podawać jej do wiadomości wszystkie okoliczności, mające znaczenie dla wymiaru danin spadkowych.

Článek 14.

O vydání pozůstalosti místními úřady.

Neužal-li se konsulární úřad držby pozůstalostních věcí, má místní úřad po uplynutí tří měsícův po smrti zůstavitelově vydati je nabyvateli pozůstalosti nebo vykonavatelům posledního pořízení nebo, neprokázala-li do té doby žádná z těchto osob svého oprávnění, domovskému úřadu zůstavitelovu. Po uplynutí této lhůty jest místní úřad oprávněn zadržeti pozůstalostní věci jen k zajištění dávek pozůstalostních a nároků vznesených proti pozůstalosti, avšak ne déle než dalších šest měsícův; po uplynutí této doby má je v každém případě vydati domovskému úřadu, leč by v té době, jednala-li se o nárok proti pozůstalosti, byl nárok uznán nebo zažalován.

Článek 15.

O uznání průkazů dědických v druhém Státě.

Průkazy o právních poměrech dědických, zejména o právu osob oprávněných k pozůstalosti nebo o právu vykonavatele posledního pořízení postačí, budou-li vydány úřadem příslušným podle článku 6, odst. 1 a článku 7 podle práva pro něj platného, k průkazu těchto poměrů rovněž i v druhém Státě.

O vzájemném uznání rozhodnutí.

Článek 16.

(1) Rozhodnutí vydaná úřady příslušnými podle článku 6, odst. 1 a článku 7 budou uznána v druhém Státě.

(2) Druhý Stát neuzná rozhodnutí, jež se přiči účelům jeho právního řádu.

Článek 17.

(1) K zajištění nároků z práva dědického (článek 6, odst. 1) mohou i soudy Státu, kde jsou pozůstalostní věci, naříditi podle práva tam platného nutná zajištění (obstavení, prozatímní opatření atd.).

(2) Avšak na návrh zúčastněné osoby jest třeba takové opatření zrušiti i v těchto případech:

1. jestliže soud příslušný podle článku 6, odst. 1 rozhodl s konečnou platností, že zajištěný nárok nestává po právu, pokud takové rozhodnutí má býti podle článku 16 uznáno též na území druhého Státu;

Artykuł 14.

Wydanie spadku przez władzę miejscową.

W wypadkach, w których władza konsularna nie wzięła w posiadanie przedmiotów spadkowych, władza miejscowa winna po upływie trzech miesięcy po śmierci spadkodawcy wydać je spadkobiercy lub wykonawcy testamentu albo, jeżeli do tego czasu nie wykaże swych praw żaden spadkobierca ani wykonawca testamentu, władzy ojczyściej spadkodawcy. Po tym terminie władza miejscowa może zatrzymać przedmioty spadkowe tylko w celu zabezpieczenia danin spadkowych oraz roszczeń, zgłoszonych do spadku, jednakże nie dłużej, aniżeli przez dalszych sześć miesięcy; po upływie tego czasu winna je w każdym razie wydać władzy ojczyściej, atoli, co do roszczeń, z wyjątkiem przypadku, gdy zostały one w tym czasie uznane lub zaskarżone.

Artykuł 15.

Uznanie zaświadczeń spadkowych przez drugie Państwo.

Zaświadczenia, wydane przez jedną z władz właściwych na zasadzie art. 6 ust. 1 i art. 7 według obowiązujących ją ustaw, a dotyczące stosunków z zakresu prawa spadkowego, w szczególności prawa spadkobierców lub wykonawcy testamentu, wystarczają do udowodnienia tych stosunków także i w drugim Państwie.

Wzajemne uznawanie orzeczeń.

Artykuł 16.

(1) Orzeczenia, wydane przez jedną z władz właściwych na zasadzie art. 6 ust. 1 i art. 7 będą uznawane w drugim Państwie.

(2) Państwo to jednak nie uzna orzeczeń, sprzeciwiających się celowi jego ustaw.

Artykuł 17.

(1) Celem zabezpieczenia roszczeń z zakresu prawa spadkowego (art. 6 ust. 1) mogą także sądy tego Państwa, w którym znajdują się przedmioty spadkowe, wydawać na zasadzie swego ustawodawstwa doraźne zarządzenia (areszty, tymczasowe zarządzenia i t. p.).

(2) Zarządzenia takie należy na wniosek strony interesowanej uchylić także w następujących wypadkach:

1. jeżeli sąd, właściwy na zasadzie art. 6 ust. 1 ostatecznie orzekł, że zabezpieczone roszczenie nie istnieje, o ile orzeczenie to stosownie do art. 16 ma być uznane także na obszarze drugiego Państwa;

2. uplynulo-li šest měsícův od vydání opatření a nebylo-li před jeho zrušením osvědčeno, že u soudu příslušného podle článku 6, odst. 1 byla vznesena žaloba;
3. jestliže soud příslušný podle článku 6, odst. 1 pro rozhodnutí ve věci hlavní vydal vykonatelné rozhodnutí, podle něhož má býti učiněné opatření zrušeno.

Článek 18.

O konkursu pozůstalosti.

(1) Na návrh osoby oprávněné k pozůstalosti nebo pozůstalostního věřitele může místní úřad podle práva pro něj platného prohlásiti konkurs nad pozůstalostí. Konkurs vztahuje se pouze na onu část pozůstalostního jmění, která jest v Státě, jehož úřad konkurs prohlásil.

(2) Byl-li prohlášen konkurs, jest konsulární úřad povinen vydati příslušnému místnímu úřadu nebo správci konkursní podstaty všechny pozůstalostní předměty, které patří do konkursní podstaty.

Článek 19.

O pozůstalosti osob na cestě.

(1) Zemře-li příslušník jednoho Státu na cestě v druhém Státě, aniž by tam měl v době smrti bydliště nebo pravidelný pobyt, budou věci, které měl s sebou, vydány bez dalších formalit konsulárnímu úřadu.

(2) Konsulární úřad má naložiti s těmito věcmi podle práva svého Státu, jakmile zapraví dluhy, které zemřelý učinil za svého dočasného pobytu na území druhého Státu.

ČÁST DRUHÁ.

O postavení příslušníků jednoho státu v řízení pozůstalostním na území druhého státu.

Článek 20.

Stejně nakládání s příslušníky obou Států.

(1) Příslušníci jednoho smluvního Státu budou v druhém Státě co do všech právních poměrů dědických postaveni na roveň jeho vlastním občanům.

2. jeżeli od wydania zarządzenia upłynęło 6 miesięcy, a przed jego uchycieniem nie dostarczono dowodu, że w sądzie, właściwym na zasadzie art. 6 ust. 1, wniesiono pozew;
3. jeżeli sąd, właściwy na zasadzie art. 6 ust. 1 dla sprawy głównej, wydał wykonalne orzeczenie, w myśl którego należy uchylić wydane zarządzenie.

Artykuł 18.

Otwarcie upadłości do spadku.

(1) Na wniosek osoby uprawnionej do spadku lub wierzyciela spadkowego władza miejscowa może na zasadzie swego ustawodawstwa otworzyć upadłość do majątku spadkowego. Upadłością będzie objęta jedynie część spadku, znajdująca się w Państwie, którego władze otworzyły postępowanie upadłościowe.

(2) W razie otwarcia upadłości winna władza konsularna wydać właściwej władzy miejscowej lub zarządcy upadłości wszystkie przedmioty spadkowe, należące do masy upadłościowej.

Artykuł 19.

Spadki po podróżnych.

(1) Jeżeli obywatel jednego z Państw umrze podczas podróży w drugim Państwie, nie mając tam w chwili zgonu miejsca zamieszkania ani zwykłego pobytu, należy rzeczy, które miał z sobą, oddać bez wszelkich dalszych formalności do rozporządzenia władzy konsularnej.

(2) Władza konsularna po uregulowaniu długów, jakie zmarły zaciągnął w czasie chwilowego pobytu w drugim Państwie, postąpi z temi rzeczami według przepisów swego Państwa.

CZĘŚĆ DRUGA.

Stanowisko obywatela jednego Państwa w postępowaniu spadkowym otwartem w drugim Państwie.

Artykuł 20.

Równe traktowanie obywateli obu Państw.

(1) Obywatele jednego z Państw, zawierających układ, będą traktowani w drugim Państwie pod względem wszystkich stosunków z zakresu prawa spadkowego narówni z własnymi obywatelami tego Państwa.

(2) Totéž platí o osobách právnických, pokud právo jednoho z obou Států neustanovuje jinak.

(3) Uplatňuje-li příslušník jednoho Státu v druhém Státě nárok z práva dědického, musí býti způsobilým nabývatí pozůstalost i podle vlastního domovského práva.

Článek 21.

Právo konsulárního úřadu k zastupování.

Ve všech případech, ve kterých pozůstalost je projednávána na území jednoho z obou Států, jest konsulární úřad druhého Státu ze zákona oprávněn zastupovati své státní příslušníky před místními úřady, jsou-li na místě nepřítomni a jestliže si neustanovili jiného zmocněnce.

ČÁST TŘETÍ.

Ustanovení konečná.

Článek 22.

„Osobami oprávněnými k pozůstalosti“ jsou osoby, které podle práva, jež platí o projednání pozůstalosti, dlužno posuzovati jako dědice, odkazovníky nebo nepominutelné dědice.

Článek 23.

Domovskými úřady jsou úřady (soudy) Státu, jemuž náležel zůstavitel v době smrti. Místními úřady jsou úřady (soudy) druhého Státu, je-li pozůstalost na jeho území.

Článek 24.

Kde v této úmluvě se odkazuje na právo domovské, rozumí se tím v obou Státech právo oné oblasti, kterého jest použití na uvedenou osobu.

Článek 25.

Úmluva tato nevylučuje, aby v každém z obou Států bylo použito předpisů, které tam mají povahu předpisů donucovacích.

Článek 26.

Úmluva tato vztahuje se na všechny případy, zemře-li zůstavitel po její účinnosti.

(2) Zasadę tą stosuje się do osób prawnych, o ile ustawy jednego z obu Państw nie zawierają odmiennych postanowień.

(3) Obywatel jednego z Państw, który w drugim Państwie występuje z roszczenia-mi z zakresu prawa spadkowego, musi posiadać zdolność nabycia spadku także według własnego prawa ojczyztego.

Artykuł 21.

Uprawnienie władzy konsularnej do reprezentowania obywateli.

We wszystkich sprawach spadkowych, prowadzonych na obszarze jednego z obu Państw, władza konsularna drugiego Państwa jest z mocy ustawy uprawniona reprezentować przed władzami miejscowymi swych obywateli, jeżeli są na miejscu nieobecni i nie ustanowili innego pełnomocnika.

CZĘŚĆ TRZECIA.

Postanowienia końcowe.

Artykuł 22.

Przez określenie „osoby uprawnione do spadku“ rozumieć należy te osoby, które według ustawy właściwej dla postępowania spadkowego uważane są za dziedziców, zapisobierców i uprawnionych do zachowku.

Artykuł 23.

Władzami ojczyztemi są władze Państwa, którego obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci. Władzami miejscowymi są władze drugiego Państwa, jeżeli tam znajduje się spadek.

Artykuł 24.

We wszystkich przypadkach, w których niniejszy układ powołuje się na prawo ojczyzste, rozumie się w obu Państwach to ustawodawstwo dzielnicowe, które się stosuje do danej osoby.

Artykuł 25.

Umowa nie wyłącza zastosowania w każdym z obu Państw przepisów, które tam mają charakter bezwzględnie obowiązujący.

Artykuł 26.

Układ ten stosować należy we wszystkich przypadkach, w których spadkodawca zmarł po wejściu w życie układu.

Článek 27.

Ustanovení úmluvy mezi Československou republikou a republikou Polskou o zamezení dvojího zdanění v oboru dávek pozůstalostních, podepsané ve Varšavě dne 23. dubna 1925, nejsou touto úmluvou dotčena.

Článek 28.

(1) Úmluva tato byla sjednána s výhradou ratifikace; ratifikační listiny budou vyměněny ve Varšavě co možno nejdříve. Úmluva nabude účinnosti za měsíc po výměně ratifikačních listin a zůstane v platnosti po dobu jednoho roku ode dne, kdy bude jedním ze smluvních Států vypovězena.

(2) Úmluva byla vyhotovena ve dvou prvořaděch, a to každý z nich v jazyku československém i polském; oba texty jsou autentické.

Tomu na svědomí podepsali shora jmenovaní zmocněnci tuto úmluvu a opatřili ji svými pečeti.

V Praze dne 25. ledna 1934.

L. S. B. PAVLŮ v. r.

L. S. Dr. KOUKAL v. r.

Dodatkový protokol.

Plnomocníci obou smluvních Stran podpisující úmluvu o vzájemnosti ve věcech pozůstalostních, učinili shodně toto prohlášení:

Otázka dalšího podržení majetku nabytého převodem pro případ smrti nepatří mezi otázky práva dědického a proto není dotčena touto úmluvou; proto její úprava vnitrostátními předpisy každého z obou Států nemůže býti pokládána za porušení této úmluvy.

Tento zápis jest nedílnou součástí této úmluvy.

Tomu na svědomí plnomocníci obou Stran podepsali dodatkový protokol.

V Praze dne 25. ledna 1934.

B. PAVLŮ v. r.

Dr. KOUKAL v. r.

Artykuł 27.

Umowa niniejsza nie uchybia postanowieniom umowy pomiędzy Republiką Czeskosłowacką a Rzeczpospolitą Polską w sprawie zapobieżenia dwukrotnemu opodatkowaniu w dziedzinie podatków spadkowych, podpisanej w Warszawie dnia 23. kwietnia 1925.

Artykuł 28.

(1) Umowę niniejszą zawiera się z zastrzeżeniem ratyfikacji; dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Warszawie możliwie jak najprędzej. Umowa wejdzie w życie po upływie miesiąca po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywała do upływu jednego roku od dnia, w którym jedno z Państw, zawierających umowę, wypowie ją.

(2) Sporządzono w dwóch oryginałach, każdy w języku czeskosłowackim i polskim; oba teksty są autentyczne.

W dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszą umowę i zaopatrzyli ją w swe pieczęcie.

W Pradze, dnia 25. stycznia 1934 roku.

L. S. W. GRZYBOWSKI m. p.

L. S. Dr. JULJUSZ RENCKI m. p.

Protokół dodatkowy

Przy podpisaniu umowy o wzajemności w sprawach spadkowych Pełnomocnicy obu umawiających się Stron złożyli zgodnie następujące oświadczenia:

Kwestja dalszego zatrzymania majątku, nabytego w drodze spadku, nie należy do zakresu zagadnień prawa spadkowego i temsamem umowa jej nie dotyczy; wobec tego uregulowanie tej kwestji wewnątrznym ustawodawstwem jednego z obu Państw nie może być uważane za naruszenie tej umowy.

Protokół niniejszy stanowi część składową wspomnianej umowy.

W dowód czego Pełnomocnicy obu Stron podpisali protokół dodatkowy.

W Pradze, dnia 25. stycznia 1934 roku.

W. GRZYBOWSKI m. p.

Dr. JULJUSZ RENCKI m. p.